

Ἐν τῇ Σικελίᾳ τῷ κορυφῷ Αἴτην, ἀπὸ
 λαβὸν πλέγεται ἔθ', ὅπερ ὁ κύκλος περικύ-
 νηται φασὶ τῆς τε ἄλλων αἰθέρας πλῆθος αἰᾶ
 πάντων ἄστρον, πολὺ δὲ μέγιστα ἵσταν ἀ-
 πέρας τὸ πᾶσι τόπον συμπληροῦσθαι· ἅ-
 τῶν συνιγρῶν χροῖσεν διωδίας πληροῦ ἄσ-
 τῶν κινήσονται, τῆς κινήσων κρατουμένην
 ὑπο τῆς ὀδῶν, ἐξ ἀδυναμίαν τῶν λαγῶν
 ἐχθροῖεν. διὰ δὲ τούτου τῆ χροῖσματος, ἀσυμ-
 φανῆς ἔστι ὑπὸν ἄστρον καὶ ὄν φασὶ τῶν ἀ-
 παρῶν ποιήσασθαι τὸν Πλούτωνά τῆς Κόρης.
 ὁμοιωσάτω δὲ φασὶ ἐν τούτῳ τῶν τοπῶ
 πυρρῶν τε τοῖς ἐχθροῖς ὁμοίως αἰς χροῖ-
 σται, οὗτ' ἄλλως ἐπισημαίνονται, ἀλλ' ἐιδότη· ἵ-
 πνα μὲν γὰρ ἔχονται, καὶ τὸν ἄστρον σηματοῦ-
 νται τὸ πρῶτον παρ' αὐτοῖς φαίνονται πύρι-
 νον καρπὸν ὅθεν καὶ τῆς Δημήτρως ἀντιποι-
 οῦνται, οὗ ἄστρον παρ' αὐτοῖς τῶν ἄστρον γρο-
 νέται. Ἐν Κρήτῃ λυκοῖς καὶ ἀστροῖς, τοῖς τ'
 ἔχεται, ὁμοίως δὲ καὶ τὰ πρῶτα πάντα τού-
 τῶν θηρία οὗ φασὶ γίνεσθαι, διὰ τὸ τὸν Δία
 ἡμίθεον ἐν αὐτῇ. Ἐν τῇ Θαλάσσιᾳ τῇ ἕξω
 Ἡρακλείων ἡμίθεον, φασὶ ὑπὸν Καρχηδονίαν
 νῆσον ὀρεθῶν ἐρήμιον, ἔχουσαι ὕλην τε
 παντοδαπῶν, καὶ ποταμοὺς πλωτῶν, καὶ τοῖς
 λαοῖς καρποῖς θαυμαστῶν, ἀπέχουσαι δὲ
 πλείονον ἡμερῶν ἐν ἡ ὀπμιουργίαν τῆς
 Καρχηδονίαν πλεονείας, διὰ τῶν διωδμο-
 νίας, εἰς ἡ μὲν καὶ οἰκουμένων, τῶν πρῶτων
 τῆς Καρχηδονίαν ἀπίσταται θανάτω
 ζήμιον τῶν εἰς αὐτῶν πλεουσώφους, καὶ τῶν
 οἰκουμένων πάντας ἀφανίσαι, ἵνα μὴ δια-
 γέλωσι, μὴ δὲ πλῆθος συρραφῶν ἐπ' αὐτῶν
 ὅτι τῶν νῆσον κυρίας τύχη, καὶ τῶν τῆς Καρ-
 χηδονίαν διωδμοῖας ἀφελήται. Ἐκ τῆς
 Ἰταλίας φασὶ ἕως τῆς Κελτικῆς καὶ Κελτολι-
 γίαν καὶ Ἰβήσον εἶναι πᾶσι ὁδὸν Ἡρα-
 κλείας καλουμένην. δι' ἧς εἰς τὴν Ἑλλάδα,
 εἰς τὴν ἐργασίαν πρὸς πορβίται, πρὸς εἰδῶν
 ὑπὸ τῆς παρκομῶν, ὅπως μὴδὲν ἀδ-
 κηθῆ. τῶν γὰρ ζήμιον ἐκτίθει καὶ οἷον
 γρηται τὸ ἀδίκημα. φασὶ δὲ παρὰ τοῖς
 Κελτοῖς φάρμακον ὑπάρχειν τὸ καλούμενον F
 ἰσὸν αὐτῶν τζικόν· ὃ λέγουσιν οὗτω ταχίαν ποιεῖν τῶν ὀδῶν, ὅσπερ τῆς Κελτῆς τῶν κινή-
 σονται, ὅταν ἔλαφον ἢ ἄλλο τὸ ζῶον πορβίτωσιν, ὅππρῶν ἐν αὐτοῖς ἐκπίπτειν
 τῆς σαρκὸς τὸ τετραπύρον, ὅσπερ τὸ τὸ φάρμακον μὴ διαδοῦναι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς πορ-
 σφῶν ἐνεκα, ἅμα δὲ ὅπως μὴ σαπῆ τὸ ζῶον. διώδεται δὲ τούτῳ λέγουσιν αἰπ-
 φάρμακον, τὸν τῆς ἑρῶν φλόγον· οἱ δὲ ἔπειθ' ἐν πὺφύλον, ὃ μέγιστον κορμῶν, διὰ τὸ

A In Aena Sicilia monte est, ut inquit,
 spelunca, quam circa florum omnigena
 copia crescit omni tempore, tum violis
 immensum quoddam spatium obteg-
 tur. Quae finitima loca adeo fragantia
 sua replent, ut occupati hac suavitate
 odoris venatici canes, lepores vestigare
 nequeant. Ac sub eodem hiatu obscurum
 quoddam antrum latet, quod Proserpinam
 rapuisse Pluto fertur: triticumque reper-
 tur nec domestico, quo utuntur neque
 alij importato simile, sed peculiari pro-
 prietate insigne: quo argumento contem-
 dunt illic primum omnium triticum con-
 spectum esse: & proinde Ceterum etiam
 sibi, ut apud se natam, vendicant. In Cre-
 ta lupos, vrsos, viperas, aliaque id genus
 noxias feras nullas nasci dicunt Iouis be-
 neficio, qui istuc natus perhibetur. Ex-
 tra columnas Hercules aiunt in mari ad
 Carthaginiensibus insulam fertilem, des-
 fertamque inuentam, ut quae tam sylva-
 rum copia, quam fluminibus navigationi
 idoneis abundet, cum reliquis fructibus
 floreat vehementer, distans a continen-
 te plurium dierum itinere: in qua cum
 Carthaginienses quidam ob soli fertilita-
 tem connubia agitare, ac habitare coepis-
 sent, ferunt praesides, ne quis deinceps
 insulam ingrederetur, praena capitis in-
 terdixisse, incolasque eiecisse, ne coitione
 (si habitare isthic pergerent) facta, in-
 sulae principatum consequerentur, Car-
 thaginienses ea felicitatis parte priuaret.
 Ex Italia ferunt vicini aduque Celtas Gal-
 los, & Celtiberos protendi, Heracleam
 vocant, in qua & Graeci, & indigenae tran-
 seuntes, ab incolis obseruantur, ne quid
 iis male forte accidat, quippe quod poenas
 ij pendunt, damnumque lege sarciant, in
 E quorum finibus datum fuerit. Apud Cel-
 tas venenum reperiri, tradunt, quod Xe-
 nicum ipsi appellant, tanta celeritate in-
 ficiens necansque, ut venatores Celtarum
 cum ceruum iaculo tineto percusserint,
 festinatò adcurrant, carnemque vulnera-
 tam exercent, ne veneno promeante ani-
 mal putrescat, alimentòque inutilis caro
 reddatur. Verùm inuentum esse huic an-
 tipharmacum corticem quercinam, aut
 ut volunt alij, folium quod κεραινον ab